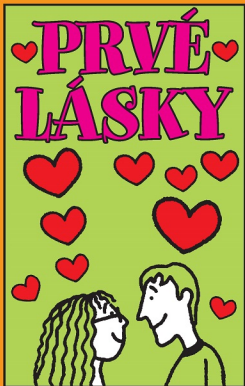

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

PRVÉ LÁSKY

Jacqueline Wilsonová

PRVÉ LÁSKY

Ilustroval Nick Sharratt

sloart

Copyright © 1997 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 1997 by Nick Sharratt
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2004, 2013, 2019
Translation © Katarína Karovičová 2004, 2013, 2019

ISBN 978-80-556-1013-9

Devět venování!

1. Stephanie Dummlerovej a deviatačkám Dievčenskej školy v Coombe.
2. Becky Heatherovej a deviatačkám Greenovej dievčenskej školy.
3. Jane Inglesovej a žiačkam Hillside School.
4. Claire Druryovej a žiačkam Failsworth School – najmä Jackelyn a Rachel.
5. Sarah Grenacrovej a študentkám Stokskej strednej školy.
6. De Readingovej a žiačkam Školy sv. Benedikta.
7. Angele Derbyovej.
8. Becki Hillmanovej.
9. Všetkým ostatným školám, na ktorých ma veľmi ochotne privítali v rokoch 1995 a 1996.

Deväť zásadných rozhodnutí

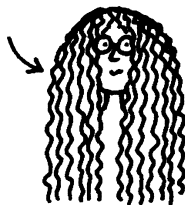
1 Zostať aj naďalej najlepšou kamarátkou Magdy a Nade.

2 Každý deň kresliť a mať najlepšiu známku z kreslenia.

3 Pokúsiť sa nedostať zlé známky z ostatných predmetov.

4 Držať diétu a vydržať.
(Už nijaké nanuky Magnum, šňuk, šňuk.)

5 Urobiť si niečo s vlasmi. Kocičo. Nechať si ich narásť.
Prípadne si ich ostrihať na ježka.
Alebo zmeniť farbu???

6 Nájsť si nejakú prácu hneď po štrnástych narodeninách, aby som si mohla...

7 Kúpiť niečo poriadne na seba.

8 Začať chodiť do klubov.

9 NÁJSŤ SI FRAJERA!

Jedno dievča

A opäť je tu začiatok školského roka. Idem peši, pretože som zmeškala autobus. To *nie je* najlepší štart. Deviata trieda. Ktovie, aká bude.

Deviata, deviata, deviata...

Je to skladba na klasickom Bielom albume Beatles, taký zvláštny bláznivý prídavok na konci. Odjakživa mi bol sympatický John Lennon, aj keď zomrel ešte skôr, ako som sa narodila. Páči sa mi, lebo kreslil všelijaké smiešne obrázky, nosil staromódne okuliare, bol zábavný a robil si, čo chcel. Aj ja kreslím smiešne obrázky, nosím staromódne okuliare a kamarátky si myslia, že som zábavná. Nemám však možnosť robiť si, čo chcem.

Je pol deviatej. Keby bolo po mojom, tak by som teraz vegetila v posteli skrútená do kľbka a spokojne odfukovala. Aj John Lennon predsa leňošil, keď s Yoko celý deň nevstal z postele. Dokonca tam poskytovali aj rozhovory. Super, no nie?

Takže keby bolo po mojom, spala by som až do poludnia. Potom by som sa naraňajkovala. Dala by som si horúcu čokoládu a šišky. Počúvala by som hudbu a čmárala do skicára. Možno by som sa dívala na film. Potom by som sa opäť najedla. Objednala by som si pizzu. Hoci... asi by som si mala radšej dať šalát. Pri celodennom váľaní v posteli by človek zrejme rýchlo pribral. Nechcem vyzerat' ako veľryba vyplavená na breh.

Dám si nejaký šalát. Zelený. A hrozno. To je tiež zelené. A čo zelený nápoj? Existuje zelený likér, pila som ho u Magdy, volá sa mentolový krém. Ktovieako mi nechutil. Akoby človek pil zubnú pastu. Tak ten si určite nedám.

Zavolám Magde a Nadi a poriadne si pokečáme. A potom...

To už bude večer, takže sa okúpem, umyjem si vlasy a oblečiem si... Čo si mám obliecť do postele? Určite nie starú nočnú košeľu s medvedíkmi. Je príliš detská. Lenže tie priliehavé saténové kombinačky sa mi nepáčia. Už viem, vezmem si dlhú bielu košeľu s vyšíťmi pestrofarebnými ružičkami, na všetky prsty si nastoknem

veľké ligotavé prstene a ľahnem si na chrbát do postele ako Frida Kahlo. To je ďalšia z osobností, ktoré obdivujem, úžasná juhoamerická maliarka s hrubým obočím, náušnicami a kvetmi vo vlasoch.

Tak fajn, ležím v posteli a vyzerám fantasticky. Potom začujem otváranie dverí. Kroky. Prichádza za mnou môj chalan...

Jediný problém je v tom, že nijakého chalana nemám. Nemám nočnú košeľu ako Frida Kahlo, ani telefón pri posteli, nemám vlastný televízor s videom a posteľ mám preliačenú, pretože môj mladší brat Zajko ju vždy, keď nie som doma, používa ako trampolínu. S tým všetkým by som sa zmierila. Stačilo by mi, keby som mala chalana.

Práve keď o tom rozmýšľam, spoza auta sčasti zaparkovaného na chodníku vyjde úžasný blondiak s veľkými hnedými očami. Ustúpi nabok, aby mi uhol z cesty, lenže ja odskočím na tú istú stranu. Ustúpi na druhú stranu. Lenže ja tiež! Vyzeráme, akoby sme tancovali nejaký bláznivý dupák.

„Och! Hop! Prepáč!“ zajachtám. Cítim, ako sa mi do tváre valí krv.

Pokojne na mňa pozerá, jedno obočie má mierne nadvihnuté. Nič nepovie, ale usmeje sa na mňa.

Usmeje sa na mňa!

Nato sa zľahka prešmykne okolo mňa, kým ja stojím na mieste ako obarená.

Obzriem sa ponad plece. Aj on sa obzrel. Fakt. Možno... možno sa mu páčim. Nie, to je nezmysel. Prečo by sa mal tento priam neuveriteľný chalan, čo má prinajmenej osemnásť, zaoberať nejakou hlúpou školáčkou, ktorá ani nevie poriadne prejsť okolo neho?

Nedíva sa mi do tváre. Upiera pohľad dolu. Zíza mi na nohy! Panebože, možno je tá sukňa naozaj príliš krátka. Včera večer som si ju založila. Anna sa ponúkla, že mi to urobí, ale bolo mi jasné, že by ubrala najviac centimeter. A ja som ju chcela mať naozaj mini. Lenže šitie mi ktovieako nejde. Spodný lem je trochu nakrivo. Keď som si skrátenu sukňu skúsila, zrazu som zistila, že mi z nej vytrča poriadny kus ružových kyprých nôh.

Anna nič nepovedala, ale vedela som, čo si myslí.

Otec bol priamočiarejší: „Prekrista, Ela, tá sukňa ti sotva zakrýva nohavičky!“

„Prosím ťa, otec,“ vzdychla som. „Nazdávala som sa, že chceš ísť s dobou. Všetky dievčatá dnes nosia také krátke sukne.“

To je pravda. Magda ich má ešte kratšie, lenže ona má dlhé opálené nohy. A pritom sa stále sťažuje! Vraj neznáša, ako jej vzadu na lýtku vystupuje sval. Chodila do baletu a na step a ešte vždy sa venuje džezovému tancu. Frfle,

ale nemyslí to vážne. Vytrča nohy pri každej vhodnej príležitosti.

Aj Naďa nosí krátke sukne. Nohy nemá nikdy hnedé. Buď ich má čierne, keď si vezme legínsy, alebo biele, keď si musí do školy obliecť sukňu. Naďa by sa zbláznila, keby mala byť opálená. Zakladá si na svojej bledej pokožke a takmer upírskom výzore. Navyše je tenká ako prútik. Krátke sukne vyzerajú oveľa lepšie na človeku so štíhlymi nohami.

Je skľučujúce, keď sú vaše dve najlepšie kamarátky oveľa štíhlejšie ako vy. Ešte skľučujúcejšie je, keď je štíhlejšia aj vaša nevlastná matka. A navyše vyzerá ako modelka. Anna má iba dvadsaťsedem rokov, ale nikto by jej toľko nehádal. Keď niekam spolu ideme, ľudia si myslia, že sme sestry. Lenže sa na seba ani trochu neponášame. Anna je superštíhla a osľňujúca. Ja som malá a tučná.

Nedá sa povedať, že by som bola *vypasená*. To nie. Lenže mám okrúhlu tvár. No, vlastne som celá okrúhla. Mám okrúhle brucho a zadok. Dokonca ešte aj *kolená* mám okrúhle! Na druhej strane mám však okrúhle aj prsia. Magda musí nosiť podprsenku Wonderbra, aby vyvolala dojem, že ich má väčšie, a Naďa je rovná ako doska.

S hornou časťou svojho tela som spokojná. Len keby som mala menší zadok! Kristepane, ktovie, ako vyzerám zozadu! Nečudo, že na mňa ten chalan zíza.

Zapadnem za roh a cítim sa ako úplná kreténka. Nohy sa mi trasú, že sa sotva vlečiem. Vyzerajú, akoby sa tiež červenalí. Len sa na ne pozrite, sú ružové ako šunka! Koho chcem oklamať? Samozrejme, že som vypasená. Moja neslušne krátka sukňa je mi v drieku nepríjemne tesná. V lete som pribrala, to viem nabetón. Najmä posledné tri týždne na chalupe.

Je to strašne nespravodlivé! Všetci ostatní trávia úžasné dovolenky v cudzine. Magda šla do Španielska, Naďa do Ameriky, len *ja* som trčala v našej hnusnej vlhkej chalupe vo Walese. Lialo ani z krhly. Hrozne som sa tam nudila. Hrala som so Zajkom karty, hlúpe detské hry faraóna a sedmu, pozerala sa na čiernobiely prenosný televízor s rozmazaným obrazom a brodila sa v mori blata. Nečudo, že som celý čas niečo prežúvala.

Denne som zošrotovala tri hlavné jedlá a najmenej tridsaťtri maškít. Tyčinky Mars a želé cukríky, pukance a kukuričné čipsy, slané kekсы a nanuky Magnum. Napchávam sa ako besná, nečudo, že je mi sukňa tesná! Fúj, naozaj sa do nej sotva vojdem!

Neznášam chodenie. Nechápem, aký majú zmysel výlety. Človek sa niekam vlečie dlhou okľukou, len aby sa vrátil tam, odkiaľ vyšiel. Vo Walese pravidelne chodíme na dlhé výlety.

Otec s Annou vždy kráčajú vpredu. Malý Zajko poskakuje okolo nich ako jojo. Ja sa terigám za

nimi, na topánky sa mi lepí blato a v duchu sa zamýšľam: Toto má byť nejaká *zábava*??? Prečo musíme mať chalupu práve vo Walese? Prečo nemôžeme mať prázdninovú vilu v Španielsku alebo letný byt v New Yorku? Magda a Naďa majú také *šťastie*! No dobre, Magda bola na zájazde a bývali v hoteli pripomínajúcom panelák a Naďa zasa videla iba Orlando a Disneyland, ale stavím sa, že mali každý deň nádherné slnečné počasie.

V našom malom kúsku Walesu stále prší. Neodmysliteľnou súčasťou scenérie sú tam okrem hôr aj čierne mraky. Prší nám dokonca do chalupy, lebo otec je presvedčený, že vymeniť škridly na streche je hračka a zvládne to sám, ale vždy to pobabre. Všade máme rozložené vedrá, misky a kastróly a vo dne v noci počúvame symfóniu kvap-šplach-žblnk.

Bola som taká otrávená a sklúčená, že keď sme ako vždy navštívili starú nudnú zrúcaninu hradu, mala som chuť vrhnúť sa dolu z cimburia. Oprela som sa o kamenný múr – srdce mi búchalo ako splašené od strmého výstupu – a uvažovala som, aké by to bolo skočiť do riedkeho vzduchu. Naozaj by niekoho mrzelo, keby som skončila rozplásnutá dolu na kamennej dlažbe? Otec s Annou držali Zajka pevne za ruky, ale mňa nechytli, ani keď som sa predklonila a hlava mi visela dolu.

Dokonca niekam odišli a mrmlali čosi o hradných pánoch a vriacom oleji. Myslím, že to s tou rodičovskou starostlivosťou prehávajú. Pochybujem, že Zajko vie, ako sa píše slovo hrad. Rozhodne ešte nie je vo veku, aby sa s ním dali preberať vážne veci. Keď som bola malá ja, otec sa mi takto nikdy nevenoval. Buď bol v práci, alebo nemal čas. Na dovolenke si vždy šiel niekam kresliť. Bolo mi to fuk. Mala som mamu. Vtedy.

Pri spomienke na mamu som sa cítila ešte horšie. Ľudia nepredpokladajú, že sa na ňu ešte pamätám. Hlupáci. Pamätám sa na strašne veľa vecí, ktoré sú s ňou spojené. Na to, ako sme sa hrávali s barbie bábikami, a na pesničky, ktoré sme spolu spievali. A ako mi dovolila, aby som sa namalovala jej maľovačkami, vzala si všetky jej šperky, ružovú hodvábnu kombinačku a obula si jej topánky na vysokých podpätkoch.

Zavše strašne túžim o nej hovoriť, ale vždy keď začnem, otec zmeravie a stíchne. Zachmúri sa, akoby ho bolela hlava. Nechce si na mamu spomínať. Teraz má Annu. A spolu majú Zajka.

Ja nemám nikoho. Bolo mi tak mizerne, že som sa radšej odvliekla preč. Prešla som na druhú stranu cimburia a objavila som tam schátrajúcu vežičku. Vchod mala prehradený lanom, na ktorom visela tabuľka s varovaním. Podliezla som lano a štverala som sa po dlhých vlhkých scho-

doch nahor do tmy. Potom som položila nohu na schod, ktorý tam nebol, potkla som sa a udrela som sa do nohy. Ani to tak veľmi nebolelo, ale uvedomila som si, že plačem. Človek nemôže niekam liezť, keď rumádzga, a tak som si sadla a vzlykala.

Po chvíli som si uvedomila, že nemám vreckovku. Okuliare sa mi zarosili a tieklo mi z nosa. Utrela som si ho rukou a posmrkávala som. Kamenné schody boli strašne studené a džínsy som mala od nich vlhké, ale napriek tomu som tam tvrdo ďalej. Pravdepodobne som dúfala, že ma otec príde hľadať. Zdalo sa mi, že som tam už celú večnosť. Potom som začula kroky. Ticho som sedela a načúvala. Boli to rýchle, ľahké kroky. Príliš ľahké na otca. Príliš rýchle, aby som včas uhla. Nieкто sa o mňa potkol a obaja sme vykriekli.

„Au!“

„Au!“

„Prepáč, nemal som potuchy, že tu nieкто sedí!“

„Kľáčiš na mne!“

„Prepáč, prepáč. Poď, pomôžem ti vstať!“

„Opatrne!“ Vytiahol ma tak prudko, že sme sa obaja skoro zrútili dolu.

„Hopla!“

„Dávaj pozor!“

Vykrútila som sa mu a stála som chrbtom opretá o vlhký múr. Aj on vstal. Vládla tam

priveľká tma, aby bolo vidieť viac ako nejasné obrysy.

„Prečo si tu sedela? Stalo sa ti niečo?“

„Predtým nie, ale teraz možno áno. Som celá dotľčená.“

„Prepáč. Stále sa ospravedľňujem, čo? Hoci... krčiť sa tu v tme nie je najlepší nápad. Nabudúce by sa mohol cez teba prehnáť oddiel skautov. Alebo plný autobus amerických turistov, ktorí by ťa pošliapali svojimi teniskami. Alebo... alebo... táram dve na tri. Je ťažké zhovárať sa s niekým, koho nevidíš. Vylezme hore, možno tam bude viac svetla.“

„Myslím, že to nejde. Schody sa tu zrejme končia.“

„Aha. Tak potom je to jasné. Vráťme sa dolu.“

Zaváhala som a opakom ruky som si utrela tvár. Nemalo zmysel ďalej tu sedieť. Otec, Anna a Zajko na mňa pravdepodobne zabudli. Vrátili sa do chalupy. O tri dni sa zrazu pľasnú po čele: „Čo sa stalo s Elou?“ spýtajú sa. Potom pokrčia plecami a opäť na mňa zabudnú.

Ten chalan si o mne zrejme myslel, že sa bojím. „Keď chceš, chytím ťa za ruku. Pomôžem ti zísť dolu.“

„Ďakujem, zvládnem to perfektne aj sama,“ odvrkla som.

Cesta dolu však bola trochu strašidelná. Schody mi zrazu pripadali šmykľavejšie a nebolo

tam nijaké zábradlie. Raz som sa potkla a on ma zachytil. „Dávaj pozor!“

„Veď dávam!“

„Stavím sa, že dolu čaká nejaký dozorca a pustí sa do nás, že to bolo nebezpečné,“ povedal.

„Lenže práve v tom spočíva môj problém. Keď je niekam zakázaný vstup, vždy ma pochyťtí zúfalá túžba zistiť, čo tam je. Z toho vyplýva, že som stále v kaši. Strelený Dan, tak ma volajú príbuzní a kamoši, keď sú na mňa našťvaní. Volám sa Daniel. Tak ma však oslovujú, len keď sú na mňa totálne nazúrení. Väčšinou som obyčajný Dan.“

V tomto duchu pokračoval, až kým sme so žmurkaním nevyšli na denné svetlo. Obyčajný Dan naňho sedelo. Vlasy sa mu ježili na všetky strany a mal smiešny malý tupý nos, ktorý krčil, aby si na ňom posunul okuliare.

Chvíľu som žmúrila cez špinavé okuliare a potom som zaostrila zrak.

„To si ty!“ zvolali sme jednohlasne.

Aj jeho rodina mala vlhkú a schátranú chalupu, asi osemsto metrov pod nami. Často sme ich vídali, ako nakupujú v dedinskom obchode, a večer chodievali do hostinca podobne ako my. Naši otcovia spolu občas hrávali šípky. Anna a jeho matka udržiavali povinnú konverzáciu. Vyzerali, akoby pochádzali z odlišných planét, hoci obidve mali na sebe džínsy, pulóvre a športové topánky. Annine džínsy zvýrazňovali jej

štíhly zadok, pulóver pochádzal z dielne módneho návrhára a špicaté čižmičky jej zdobili spony. Danova mama mala väčší zadok ako ja, všetky pulóvre jej boli úzke a jeden sa jej dokonca páral. Obuté mala pevné turistické topánky postriekané blatom.

Celá rodina sa za každého počasia vášnivo oddávala turistike. Zavše sme ich zazreli, ako v pomarančových pršiplášťoch vyrážajú v lejaku na výlet, a o niekoľko hodín neskôr sme tie chodiace nechtíky uvideli na vrchole niektorého vzdialeného kopca. Bolo ich päť detí, všetky vážne a staromódne. Najstarší Dan, približne v mojom veku, bol asi o tri centimetre nižší odo mňa, hoci ja sama som dosť krpatá. Z vrecka vetrovky mu trčal hrubý sprievodca po hradoch. Typické.

„Zvládli sme to!“ zvolal, akoby sme sa práve vrátili z vesmírnej misie. Pokúsil sa nadšene preskočiť lano, ale potkol sa.

„Nečudo, že ťa volajú Strelený Dan,“ zamrmlala som a lano obišla.

Po otcovi, Anne a Zajkovi nebolo ani chýru. Tuším naozaj *odišli* bezo mňa.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa Dan a oprašoval sa. „Locika?“

„Čože?“

„Našiel som ťa predsa, ako smútiš vo veži, nie?“

Zrazu som si spomenula na knihu ľudových rozprávok. „Zaujímaš sa o rozprávky?“

Myslela som to ako urážku, ale vzal to vážne. „Mám ich celkom rád. Niektoré. A pretože sme vo Walese, otec mi venoval *Mabinogion*.“

Rozumela som tomu asi tak, ako keby hovoril po walesky.

„To sú staré waleské rozprávky. Občas strašne romantické. Ak chceš, tak ti ich požičiam.“

„Pochybujem, že by sa mi páčili.“

„Tak čo sa ti páči? Čo rada čítaš? Čo je tá malá čierna knižka, ktorú nosíš vždy so sebou?“

Prekvapilo ma to. Zrejme ma nenápadne pozoroval. Zvyčajne ju mámam schovanú vo vrecku bundy. „To je len skicár.“

„Tak sa naň pozrime,“ povedal a poklopkal mi po vrecku.

„Nie!“

„No tak, nehanbi sa!“

„Vôbec sa nehanbím. Ale je to moja *súkromná* vec.“

„Čo skicuješ? Hradý?“

„Hradý *nie*.“

„Hory?“

„Ani hory.“

„Tak čo potom?“

„Musíš do všetkého strkať nos, však?“

Veselo ním pokrčil.

Vzdala som sa. „Neskicujem. Kreslím. Štylizované obrázky. Karikatúry.“

„Super. Také věci sa mi páčia. Kreslíš aj komiksy? Mám rád Calvina a Hobbesa. Aj Asterixa, schovávam si všetky zošity. Pozri, dokonca mám na ponožkách Snowyho.“ Vyhrnul si džínsy a naroval ponožky, ktoré mal zhúžvané v teniskách.

„Dojemné,“ odvrkla som.

Zaškeril sa. „Dobre, dobre. Viem, že nie som oháknutý podľa najnovšej módy.“

V tom sa nemýlil. Keby sme boli doma, klepala by som sa od strachu, že ma niekto uvidí, ako sa s ním zhováram. Istým spôsobom bol však zábavný, neodbytný ako šteňa, ktoré okolo človeka poskakuje a motá sa mu pod nohy. Zjavne mu vôbec neprekážalo, že som k nemu úsečná. Za normálnych okolností by som nebola taká príkra, lenže som začala mať vážne obavy o svoju hlúpu rodinu.

Jebo rodina bola dolu na nádvorí a znalecky si obzerala kôpky kameňov. Jedna zo sestier zdvihla hlavu a spozorovala nás. „Hej, Dan! Pod' dolu, potrebujeme tvoju knihu o hradoch!“

Všetky ostatné malé nechtíky našho kývali a volali.

„Radšej už pôjdem. Teraz, keď ma našli, nedajú pokoja,“ povedal Dan. „Ideš aj ty?“

Nasledovala som ho dolu. Po otcovi, Anne a Zajkovi nebolo ani chýru. Možno sa budem musieť pridať k nechtíkom. Bola som taká zúfalá, že mi to začalo pripadať ako dobrý nápad.